

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi május hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a lopás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlottas 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 10.B.231/2011/108. számú ítéletének II.r. és III.r. vádlottakra vonatkozó részét az alábbiak szerint változtatja meg:

- az I.r., II.r. és III.r. vádlottak által egyetemleg az állam részére megfizetendő bűnügyi költség összegét 936.405 (kilencszázharminchatezer-négyszázöt) forintra mérsékli;
- a III.r. vádlottat további 96.000 (kilencvenhatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést mellőzi;
- az állam által viselendő bűnügyi költség összege helyesen 1.427.119 (egymillió-négyszázhuszonhétézer-egyszázötvenkilenc) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a IV.r. vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést; II.r. vádlott és védője eltérő minősítés és enyhítés, a III.r. vádlott és védője pedig enyhítés és a bűnügyi költség összegének mérséklése érdekében élt jogorvoslati kérelemmel.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a IV.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést visszavonta, így vonatkozásában az elsőfokú ítélet a 2012. évi november hó 26. napján jogerőre emelkedett. All.r. és III.r. vádlottak tekintetében a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

All.r., valamint aIII.r. vádlottak védői a nyilvános ülésen bejelentett jogorvoslati kérelmeiknek megfelelő tartalommal szólaltak fel.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján - a Be.349.§ (1) bekezdésének, valamint a 348.§ (2) bekezdésének korlátai között - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tárgya a fellebbezési eljárásnak az elsőfokú bíróság ítéletének az I.r., valamint IV.r. vádlottakra vonatkozó része, illetve a II.r. vádlottnak a közokirattal visszaélés vétsége tekintetében hozott és első fokon jogerőre emelkedett felmentő rendelkezése.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során mentesnek találta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával, igen széles körben folytatta le. Ennek során beszerezte és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján a vád tárgyává tett tényekre vonatkozó bizonyító tények megállapíthatóak voltak. Ítéletének indokolásában a bizonyítékok igen részletes áttekintésével adott számot ténymegállapításairól. Az elsőfokú bíróság által megállapított - jogorvoslattal nem is támadott - tények összhangban álltak a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmával; köztük II.r., valamint III.r. vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban és részben különböző eljárási pozícióban tett vallomásaival, amelyek a lényeges tények vonatkozásában feltáró jellegűek voltak és beismerést tartalmaztak.

Az elsőfokú bíróság így nem tévedett, amikor a tényállást alapvetően az említett vádlottak beismerő vallomására és az azzal összhangban álló titkos információgyűjtés eredményére alapította. Helyesen foglalt állást abban is, hogy a szóban forgó vádlottak által előterjesztett többféle vallomás közül a beismerést tartalmazó nyilatkozatokat tekintette irányadónak. A lehallgatás anyagában szereplő kifejezések alapján nem volt kétséges annak megállapítása, hogy tisztában voltak az órák származásával, bűnös eredetével. Az azok valós értékéhez képest lényegesen alacsonyabb vételára is egyértelműen erre utaló körülmény volt. Összefoglalva megállapítható, hogy a II.r. és a III.r. vádlottnak a beismerő vallomása összhangba hozható volt a lehallgatás anyagával, annak tartalmából levonható következtetésekkel.

All.r. vádlott tehát - saját elismerő nyilatkozata szerint is - annak ellenére, hogy az órák bűnös eredetével tisztában volt egyrészt közreműködött az ingóságok értékesítésében, másrészt azok egyikét megszerezte; aIII.r. vádlott pedig az órák ellenérték fejében történő megszerzésével valósította meg bűncselekményét.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett II.r., valamint III.r. vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak. Nem tévedett, amikor all.r. vádlott vonatkozásában a Btk.326.§ (1) bekezdésébe ütköző orgazdaság büntette elkövetési magatartásának két fordulátát is - a megszerzést, valamint az elidegenítésben való közreműködést - megállapította. AIII.r. vádlott terhére mindössze a lopásból származó ingóság megszerzése volt róható.

Nem osztotta a másodfokú bíróság all.r. vádlott védőjének már a fellebbezés előterjesztésekor előadott érvelését arra vonatkozóan, hogy a tágabb keretek között elbírált orgazdaság nem képezte volna a vád tárgyát.

Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú bíróság részben a vádirati tényállástól eltérő tényeket állapított meg. Ítéletének 7. oldal 1. bekezdésében rögzítettek szerint a II.r. vádlott már az I.r. vádlottal történt első kapcsolatfelvétel alkalmával tudomást szerzett az órák eredetéről. Ezzel szemben a vádirati tényállás szerint azok származásáról későbbi időpontban, I.r. és III.r. vádlottaknak a lakása előtt való megjelenése alkalmával értesült.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vád törvényességét nem érintette az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság az órák eredetével kapcsolatos ténymegállapítás vonatkozásában eltért a vádiratban szereplő tényektől. A vádirati tényállás is tartalmaz ugyanis olyan további tényeket, amelyekből all.r. vádlott tudattartalmára következtetést lehetett levonni. A vádiratban az órák eredetére vonatkozó közlés rögzítése után is folytatódik az azok értékesítésére vonatkozó tények leírása. Az is megállapítható, hogy all.r. vádlott miután tudomást szerzett az órák eredetéről, nem szakította meg tevékenységét, nemcsak a helyszínen maradt, de az ingatlanát ebből a célból továbbra is társai rendelkezésére bocsátotta. A vádirati tényállásból tehát levonható olyan következtetés, hogy all.r. vádlott az órák eredetére vonatkozó ismeretek birtokában is folytatta az elidegenítésben való közreműködését. Ezt aényt az is jól tükrözte, hogy azI.r. vádlott a közreműködő magatartás ellenszolgáltatásaként adott át II.r. vádlott számára egy karórát.

Az ítélezési gyakorlat abban következetes, hogy az eljáró bíróságot a vád tárgyává tett tények kötik, a minősítés, illetve ennek esetleges elmaradása azonban nem. Miután a terhelő tények valamennyi óra vonatkozásában - így a III.r. vádlott részére értékesítettek tekintetében is - szerepeltek a vádirati tényállásban, ezért ez is a vád részének tekinthető. Ugyanakkor nincs annak eljárásjogi akadálya, hogy a bizonyítás eredményéhez képest a bíróság ítéletének tényállásában bármely kérdésben eltérjen a vádirati tényállástól. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság a vádirati tényállásban szereplő tényekhez képest részben más tényeket állapított meg, és az órák származása vonatkozásában korábbi tudomásszerzést rögzített. Ez a körülmény azonban a vád törvényességének kérdéskörét nem érintette.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a védő ezzel ellentétes érveivel szemben helytállónak találta a II.r. vádlott vonatkozásában a büntetőjogi felelősség

körének kiszélesítését. Következésképpen nem volt indokolt a bűnösség köréből a szóban forgó óráknak a kirekesztése.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel, és azok tényleges súlyának megfelelően határozta meg a II.r., valamint a III.r. vádlottal szemben alkalmazott jogkövetkezményeket. A II.r. vádlottal szemben a tételkeret alsó határához közel álló, míg a III.r. vádlottal szemben a tételkeret alsó határával megegyező mértékű szabadságvesztés eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető, ezért ezek lényeges enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget.

A kifejtettek miatt a jogorvoslati kérelmek enyhítést célzó részükben sem voltak alaposak.

Részben egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság a védők bűnügyi költség összegének megállapítását kifogásoló érvelésével.

Tényként rögzíthető, hogy az érték megállapítása céljából kirendelt szakértők a sértettől eltulajdonított valamennyi óra vonatkozásában előterjesztették véleményüket. **szakértő1** szakértő 30, **szakértő2** szakértő 29 óra megvizsgálásával és értékének meghatározásával adott szakértői véleményt. A szakértői díj felszámítása is ennek megfelelően történt meg. A büntetőjogi felelősség megállapítása azonban mindössze 6 óra vonatkozásában történt meg.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség megállapítása során a fentiekre nem volt figyelemmel, hanem a büntetőjogi felelősség köréből kirekesztett órák értékének meghatározásával felmerült szakértői költséget is a vádlottak terhére rótt. Ennek megfelelően a két szakértőnek járó összesen 626.890 forint (82.200+279.000+265.690 forint) szakértői díj teljes összegének megfizetésére kötelezte I.r., II.r. és III.r. vádlottakat. Ezt a rendelkezést helyesbítette a másodfokú bíróság akként, hogy a vádlottakat a költség nagyobb részének, 500.000 forintnak a megfizetése alól mentesítette, és mindössze a fennmaradó 126.890 forint egyetemleges viselésére kötelezte őket.

Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság a német nyelvű iratanyag lefordításával kapcsolatban előadott védői érveléssel. Kétségtelen tény, hogy a nagy mennyiségű iratanyag magyar nyelvre történő fordítása csak részben volt indokolt; annyiban, hogy a módosított vád szerinti 6 db óra azonossága a stuttgarti betörés során eltulajdonított órákkal megállapítható legyen. Az ezt meghaladó körben elvégzett fordítás tehát indokolatlan volt. Az elsőfokú bíróság azonban a fordítás teljes díjából 587.921 forint viselése alól a vádlottakat mentesítette és mindössze a fennmaradó 449.367 forint költséget rótt terhükre. A megállapított díjtétel megfizetésének teljes mellőzésére ezért a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Ugyanakkor osztotta aIII.r. vádlott védőjének álláspontját e vádlottat külön, 96.000 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezés vonatkozásában. Az írásszakértő kirendelése nem aIII.r. vádlott felelősségét érintette, így a szakvélemény beszerzésével összefüggésben felmerült költség sem volt a terhére róható. Ezért e költség viselése vonatkozásában is a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy azt is az állam köteles viselni.

Összefoglalóan a másodfokú bíróság azI.r., aII.r., valamint aIII.r. vádlott által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összegét 500.000 forinttal, 936.405 forintra mérsékelte, és mellőzte a III.r. vádlottat terhelő 96.000 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezést is. Az így módosított költségviselés folytán változott az állam által viselendő bűnügyi költség összege is, 1.427.119 forintra.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnügyi költség viselésére vonatkozó részét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet sértett részére történő lefordításával 226.000 forint költség merült fel. E költség viselésére vonatkozó rendelkezés-hozatalra a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége, figyelemmel arra, hogy az ítélet I.r. vádlott vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett. Az erről szóló döntést az elsőfokú bíróságnak a Be.578.§ (1) bekezdése alapján különleges eljárás keretében kell meghoznia.

P é c s, 2013. május 3.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 10.B.231/2011/108. számú ítéletének II.r. és III.r. vádlottakra vonatkozó része Pécsi Ítéltábla Bf.II.419/2012/13. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2013. évi május hó 3. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke